

ІННОВАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ ТА ВЕКТОРИ ПОКРАЩЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ

*Клішина М. С., студентка,
Ліснічук О. А., к. е. н., доцент,
Університет державної фіскальної служби України*

В умовах швидкого глобального економічного розвитку дослідження трансформаційних економічних процесів стають все більш актуальними. Беручи до уваги той факт, що посилення ролі інноваційно-технологічних змін у структурі світової економіки рушійною силою соціально-економічного розвитку значної кількості країн виступають знання, інновації та науково-технічні розробки. Від стану інноваційно-технологічного потенціалу країни залежать швидкість та якість перетворень національної економіки, і, разом з тим, рівень соціального забезпечення населення.

Україна, тримаючи курс на інноваційний розвиток економіки, зобов'язана вирішити ряд проблем, які властиві усім країнам з перехідною економікою. Тому, для вирішення даних проблем потрібно проаналізувати досвід розвинених країн у розробці механізму сприяння інноваціям і встановити задовільні для України інструменти стимулювання розробки та реалізації інновацій на макрорівні, регіональному рівні та на рівні суб'єктів господарювання [1].

Інноваційна система України, на сьогоднішній день, переживає не найкращі часи свого становлення та розвитку, що, перш за все, пов'язано з політичними подіями та постійними процесами перерозподілу влади на рівні Кабінету Міністрів України. Незмінний перерозподіл сфер впливу як міністерствами, відомствами, так і їх керівниками, не дає можливості створити цю систему як систему організаційно-економічного та

інформаційного забезпечення розвитку інноваційних процесів на рівні держави, а тим більше – дати змогу цій системі розвиватися, розповсюджуватися і ефективно функціонувати на ринку України [2].

Проблеми, що уповільнюють розвиток інноваційних процесів в Україні:

– відсутність науково-методологічної бази формування інноваційної системи;

– відсутність системності у заходах, які проводить держави, що пов'язані з реалізацією інноваційного потенціалу національної економіки;

– відсутні чітко сформульована стратегія науково-технологічного та інноваційного розвитку державного управління інноваційною діяльністю, інтеграл її реалізації, послідовність та виважені зовнішня та внутрішня економічна політика;

– система пріоритетів розвитку науково-технологічної сфери є недостатньо дієвою;

– неефективне використання наявних фінансових та інвестиційних ресурсів для реалізації державної науково-технічної та інноваційної політики;

– повільне формування в Україні сучасного і масштабного ринку інноваційної продукції, інфраструктури інноваційної діяльності.

Для створення збалансованої структури в економіці України потрібно подолати енергетичні обмеження економічного зростання шляхом розвитку ресурсозаощудуваних технологій та інновацій. Потрібно змінити характер взаємозв'язків капіталоутворюючих галузей з паливно-енергетичним комплексом. Структурні зрушення можуть забезпечити розподіл інвестицій на користь галузей, що забезпечують економічне зростання на новій технічній основі та інновацій [3].

Отже, ключовими чинниками, що мають бути підґрунтям інноваційного розвитку, повинні стати:

– створення фінансово-промислових груп, зокрема транснаціональних, а також холдингових компаній, науково-технічних центрів, технополісів і технопарків, лізингових фірм (у перспективі вони повинні стати стрижнем інноваційного процесу);

– проведення дієвої податкової політики, що забезпечить тісний зв'язок доходів суб'єктів господарювання з кінцевими результатами їх діяльності у сфері НТП, що передбачає надання підприємствам пільг під час створення і освоєння на виробництві прогресивних технологій і нових видів продукції;

– розроблення інноваційної політики, яка являє собою сукупність принципів і заходів, що забезпечать створення сприятливого інноваційного клімату у державі;

– збільшення витрат на підготовку фахівців, тренінги, курси;

– мотивація працівників до інноваційної діяльності, зменшення міграції науковців, зупинення так званого процесу «відтік умів»;

– врахування зарубіжного досвіду, який свідчить, що періоди уповільнення економічного зростання у державах не знижують, а навпаки, збільшують витрати на науку і технологічне переоснащення виробництва. Особлива увага повинна приділятися підготовці кадрів, орієнтованих на інноваційну діяльність.

Список використаних джерел

1. Вовк І.Р. Інноваційні аспекти розвитку економіки держави в умовах ринкової трансформації / І.Р. Вовк // Національний університет «Львівська політехніка». – Львів, 2011.

2. Крачок Л.І. Інноваційно-технологічний аспект соціально-економічних трансформацій у національній економіці України/ Л.І.Крачок. – Умань, 2017.

3. Боковець В.В. Сучасні проблеми впровадження результатів науково-технічного прогресу та інноваційної діяльності вітчизняними підприємствами в умовах трансформаційних перетворень економіки України / В.В. Боковець, Н.Л. Замкова // Київський національний торговельно-економічний університет – Київ, 2017.

КНР У ВСЕСВІТНІЙ ЕКОНОМІЧНІЙ СИСТЕМІ

*Купенко В. Ю., студентка,
Науковий керівник – Черепанова Н. О. ст. викладач,
Одеський національний політехнічний університет*

Значні успіхи, досягнуті в КНР в ході проведення господарських реформ, привертають увагу всього світу. Це пов'язано зі значними досягненнями, яких набуло керівництво країни за 30 років проведення реформ і політики «відкритості»: економічні показники за цей час зросли в кілька десятків разів. Зараз КНР займає лідируючі позиції серед країн, що розвиваються. Одним із пріоритетів Китаю є побудова суспільства «малого благоденства», що має на увазі підвищення рівня життя населення у всіх регіонах без винятку на основі швидких темпів зростання економіки.

Середні річні темпи зростання ВВП КНР становлять 9,8%. У період світової фінансової кризи, що почалася в 2008 році, темпи зростання ВВП впали тільки до 8,7%, що більше ніж в середньому по світу. Зовнішня торгівля – один із способів співпраці Китаю з іншими країнами. За загальним обсягом торгівлі, Китай знаходиться на лідируючих позиціях. У 1980 році обсяг зовнішньої торгівлі становив всього 381 млн. доларів США. За даними статистики головного митного управління Китаю до 2011 року зовнішньоторговельний оборот склав 36420,6 млн. доларів, при цьому частка імпорту склала 52,1%. Імпорт в